

Saori Kido -Athena

Những Đứa Con Của Thành Pronter

Lời Tác Giả

Tớ viết cái fic này là vì thấy cốt truyện của game Ragnarok này khá hay, game này đóng cửa rồi, tớ biết. Tuy nhiên tớ vẫn muốn post cái fic này lên để mọi người nhận xét. Tớ không chơi game này nên không rõ các kỹ năng của từng nghề trong đó mà cái trang web của nó đã đóng cửa rồi nên nếu có gì không đúng mong các bạn thông cảm và lượng thứ. Rất mong nhận được những lời nhận xét và sự ủng hộ của các bạn. Miễn là đừng có chê nó thậm tệ là được.

Thành Prontera sẽ ra sao trước sự tấn công của quái vật? Những người con của thành phố sẽ bảo vệ quê hương họ ra sao? Hai nàng công chúa của vua Tristan III tuy khác nhau về tính cách nhưng lại cùng chung niềm yêu quê hương tha thiết, một chàng hoàng tử luôn e dè trước số phận, một sát thủ luôn muốn tìm ra sự thật về bản thân và ánh sáng của chân lý... Những con người đó sẽ làm gì để bảo vệ Rune Midgard?

Mục lục

Chap 0: Info

Chương 1: Cuộc bỏ trốn.

Chương 02: Sự hiểu lầm tai hại.

Chương 03: Hành trình đầu tiên.

Chương 04: Rời trường.

Chương 05: Trong quán trọ.

Chương 06: Angel và Devil.

Chương 07: Đêm trong quán.

Chương 08: Chia nhóm.

Chương 09: Nhóm 3.

Chương 10: Vị khách lạ mặt.

Chương 11: Lời hứa.

Chương 12: Cầu xin

Chương 13: Payon và Prontera, sự nguy hiểm từ 2 phía.

Chương 14: Thất thủ.

Chương 15: Trở về

Chương 16: Prontera sau ngày định mệnh

Chương 17: Tiến về Juno.

Chương 18: Bi kịch tình yêu.

Chương C19: Trở về bản thân.

Chương 20: Đến Juno. (part 1)

Chương 20: Đến Juno. (part 2)

Chương 21: Sự thật giả dối. (part 1)

Chương 21: Sự thật giả dối. (part 2)

Chương 22: Trách nhiệm.

Chương 23: Cuộc tấn công.

Chương 24: Kiếm khách áo đen

Chương 25: Sức mạnh của Aruya.
Chapter 26: Những bí mật dần giải đáp. (part 1)
Chapter 26: Những bí mật dần giải đáp (part 2)
Chapter 26: Những bí mật dần giải đáp (part 3)
Chapter 27: Raphiel nổi giận...T-T
Chapter 28: Câu trả lời
Chapter 29: Viện quân... hay...?
Chapter 30: Lời khuyên...
Chapter 31: 5 toà tháp
Chapter 32: Lật tẩy
Chapter 33: Nghi vấn
Chapter 34: Sự thật của sự thật. (part 1)
Chap 34: Sự thật của sự thật (Part 2)
Chap 34: Sự thật của sự thật (part 3)
Chapter 35: Ký ức vị chanh
Chapter 36: Nguy hiểm
Chapter 37: Giao ước
Chapter 38 : Skill mới!

Những Đứa Con Của Thành Pronter

Chương 1 Cuộc bỏ trốn.

- _ Công chúa, cô chạy đi đâu rồi? - Tiếng gọi hốt hoảng, thét vang cả lâu đài Prontera.
- _ Có chuyện gì vậy?
- _ Công chúa Aruya lại chạy đâu mất tiêu rồi.
- _ Chết cha, tìm ngay, thế nào cô ta cũng gây chuyện đây.

Rồi tất cả những người hầu trong lâu đài nhao nhác lên. Sau chiếc cột lớn ở góc khuất, một cô gái ngó người nhìn quanh và cười thầm: "Ha ha, còn lâu mới tìm thấy ta." Nhanh chóng lẩn khỏi cánh cửa ở chính điện, cô rời khỏi lâu đài một cách khoan khoái và khá là đắc chí.

Cô nhảy nhót trên đường và thích thú ngắm nhìn các cửa hàng trên đường phố Prontera. Bỗng sau lưng cô có tiếng hét:

_ Aruya, chạy nhảy vui vẻ quá nhỉ?

Cô quay lại và kinh hãi. Một thiếu nữ chiến binh thập tự ngồi trên lưng đà điểu, phía sau là cả một quân đoàn hiệp sĩ. Họ đang tuần tra khu vực thành Prontera. Aruya lắp bắp:

_ Chị, chị Angella.

Cô chiến binh thập tự lạnh lùng nói:

_ Em giỏi lắm, chạy nhảy lung tung vui nhỉ? Quay về lâu đài ngay đi!

_ Cho em ra ngoài chơi một chút, một chút thôi mà, chị!

_ Không lằng nhằng, em không thấy lệnh của chị hả?- Angella tức giận hét lớn.

Một nam hiệp sĩ điều khiển đà điểu tiến lên cạnh Angella và nói:

_ Công chúa Angella, xin hãy bớt giận, còn công chúa Aruya, xin công chúa hãy về lâu đài ngay đi, chắc bây giờ nơi đó đang náo loạn lên vì công chúa đấy.

_ Mike- Aruya nói- Anh ra lệnh cho tôi đó hả? Nói cho cùng anh cũng chỉ là một hiệp sĩ thôi.

Mike cười nói:

_ Vâng, nhưng nếu chuyện công chúa để cho đức vua biết được, chắc người sẽ không vui đâu.

_ Đừng đem vua cha ra dọa ta. Ta...

_ Ta thì sao hả?- một giọng nói trầm trầm uy nghi vang lên, phía sau là một đoàn người rầm rộ.

Những Đứa Con Của Thành Pronter

Chương 2

Sự hiểu lầm tai hại.

Tất cả các hiệp sĩ đều xuống đà điểu, mọi người dân trên đường thì quỳ rạp xuống, Angella cũng xuống đà điểu và quỳ xuống, Aruya sau 1 phút sững người cũng vội vã thi lễ. Tất cả cùng hô to:

_ Kính chúc TristanIII, đức vua vĩ đại của Rune Midgard vạn tuế.

Nhà vua với khuôn mặt hiền từ, mái tóc bạc và bộ râu dài uy nghiêm mỉm cười nhìn tất cả thần dân và nói:

_ Tất cả hãy đứng dậy.

_ Tạ ơn nhà vua.

Rồi mọi người lại đứng dậy. Angella đến gần nhà vua hỏi:

_ Thưa cha, chuyện ở Morroc, tất cả ổn thoả chứ ạ?

_ Mọi chuyện cũng đã xong xuôi, Hội Sát thủ đã đồng ý với yêu cầu của ta.

Thật vất vả cho con khi phải trông coi Prontera trong thời gian vừa qua.

_ Không có gì thưa vua cha, chỉ có Aruya là chuyện khiến con đau đầu nhất thôi.

_ Ha ha, cha biết mà.- Rồi ngài nhìn sang Aruya và nói: - Con thật ương bướng mà, giá mà con bằng một phần của Angella hay Ark thì ta đã đỡ lo hơn nhiều. Còn bây giờ hãy trở về lâu đài ngay đi.

Aruya không dám không nghe lời, cô đành ngậm ngùi trở về lâu đài Prontera. Trở về phòng, Aruya nằm phịch lên chiếc giường trải nhung mềm mại. Căn phòng được sơn màu vàng kem và được trang trí nhiều đá quý. Aruya rất thích màu sắc lấp lánh của chúng. 16 viên đá các loại, tuy không nhiều nhưng độ lấp lánh của nó thì thật tinh xảo. 16 viên, đó là 16 món quà mà cha cô, đức vua TristanIII tặng cô vào mỗi dịp sinh nhật và bây giờ cô đã 16 tuổi.

Aruya ôm con gấu bông thật chặt. Con gấu bông là bạn của cô. Nhìn nó cô mỉm cười và nói:

_ Chào mày, lâu rồi không gặp, ý lộn, là lâu rồi không nói chuyện chứ. Ngày nào mày chẳng ngủ cùng tao. Gấu nè, cha tao về rồi đó, cha vẫn mạnh khỏe, ta vui lắm.

Rồi cô ôm chặt nó vào lòng. Cô miên man suy nghĩ, cha cô, vua TristanIII, là người cai trị Rune Midgard. Ông là một vị vua hiền từ và anh minh. Mẹ cô là hoàng hậu của Rune Midgard, mẹ rất đẹp và hiền dịu, theo lời của vú nuôi Mari thì là như thế. Nhưng cô không nhớ mẹ trông như thế nào, bà đã mất khi cô còn quá nhỏ.

Còn chị Angella là chị gái của cô, hơn cô 3 tuổi. Từ khi chị ấy sinh ra đã mang trên mình dấu hiệu của Thượng đế, chị ấy là người được thần linh lựa chọn để tham gia vào cuộc thánh chiến. Chị Angella từ nhỏ đã được các chiến binh thập tự nuôi dạy và không cần qua nghề kiếm sĩ, chị ấy được

đặc cách trở thành chiến binh thập tự. Là người được chọn lựa, chị luôn tỏ ra là người xuất sắc; chị đã trở thành người đứng đầu quân đoàn thập tự và là chiến binh số 1 của Rune Midgard. Angella rất xinh đẹp, chị là cô gái đẹp nhất mà Aruya từng gặp, chưa có một cô gái nào mà Aruya thấy lại đẹp hơn chị cả.

Cô còn có một người anh trai tên là Ark. Năm nay anh đã 18 tuổi rồi, anh ấy sẽ là người kế thừa Rune Midgard sau này. Ark hiện không ở Prontera. Anh ấy đã đến Juno để theo học nhà hiền triết Wise. Anh ấy chỉ trở về khi đã học xong hoặc khi vua cha băng hà để làm nghi lễ lên ngôi. Aruya gặp anh không nhiều nhưng trong kí ức cô, Ark là một con người hiền lành, thông minh và rất mực nhân hậu.

Và còn... cô nữa chứ. Aruya là công chúa (cái này khỏi bàn); cô tự thấy mình là con người ngang ngạnh, ương bướng. Đối với cô, Angella là thần tượng, cô luôn mong mình được như chị ấy. Aruya luôn lên xem các hiệp sĩ luyện kiếm thuật và cưỡi đà điểu. Cô có thể thuộc lòng mọi thao tác nhưng cô hiểu: lý thuyết và thực hành là hai chuyện xa vời, cô không bao giờ có thể thành thực những kỹ năng đó.

Aruya nằm trên giường và mỉm cười, cô nghĩ về từng người trong gia đình, cô cảm thấy hạnh phúc vì ở trong một ngôi nhà ấm cúng, dù rằng cha luôn bận chính sự, chị lo huấn luyện binh sĩ, anh thì đi học ở xa nhưng cô vẫn cảm nhận được sự quan tâm của mọi người. Bỗng Aruya bật dậy, cô nhận ra rằng mình chưa tới hỏi thăm cha sau chuyến đi dài từ Prontera đến Morroc để liên hệ với hội Sát thủ. Hội Sát thủ đã ẩn náu một thời gian dài và trong thời kì hoàng kim của hội, một bóng đêm kinh hoàng đã bao phủ toàn Rune Midgard. Giờ đây, trong cuộc phiêu lưu tiêu diệt thế lực đen tối đang muốn chiếm trái tim Ymir, nhà vua cần đến tài năng của các Sát thủ.

Aruya rón rén lại gần thư phong của vua cha để vua cha bắt ngờ nhưng chợt cô nghe thấy tiếng của nhà vua:

_ Đại thần Deperas, chuyện ta bàn với người thế nào?

_ Dạ bẩm, thần đã chuẩn bị chu đáo rồi ạ. Một người thuộc dòng dõi cao quý và người kia cũng có một thân phận chẳng tầm thường, nhất định sẽ rất xứng đôi vừa lứa.

_ Phải, phải, có điều nó rất búong, lại kiêu kì, không biết là nó có chịu không nữa.

_ Có sao đâu ạ, đây là một chuyện tốt, "tiểu công chúa" của bệ hạ nhất định sẽ đồng ý thôi. Hơn nữa người mà thần giới thiệu là một người hết sức tuyệt vời.

_ Vậy thì tốt quá! ta rất mong chúng sinh cho ta con đàn cháu đống.

_ Mọi chuyện nhất định sẽ như ý bệ hạ!

Đức vua và quan đại thần cười vui vẻ. Thế nhưng mặt của Aruya sa sầm lại: " Cha muốn gả mình đi sao? Cha ghét mình rồi ư? Cha không muốn gắp đưa con gái ương bướng này của cha nữa rồi." Aruya ôm mặt khóc nức nở và bỏ đi. Lúc này trong phòng nhà vua bỗng có tiếng "Meo". Con mèo trắng có một chiếc nơ hồng trên cổ, uyển chuyển nhảy từ bàn xuống mặt đất rồi nằm gọn trong lòng nhà vua. Ngài kêu lên:

_ Kia "tiểu công chúa", đừng làm nũng thế.

_ Xem ra Xalasi rất nhớ bệ hạ.

_ Có lẽ. Nhưng mà nó cũng sắp "lấy chồng" rồi còn gì. Thế con mèo đó thuộc loại gì?

_ Giống mèo vằn, trông giống như là một con hổ tí hon vậy.

_ Chắc sẽ "rất đẹp trai", ta tin vào con mắt thẩm mỹ của khanh. Chúng sẽ là một cặp dễ thương và những chú mèo con cũng vậy.

_ Méo, méo... -Tiếng kêu của Xalasi, cô nàng vừa ngáp, vừa dụi dụi đầu vào lòng nhà vua và cuộn tròn lại vào lòng nhà vua và đi ngủ.

Thì ra nhà vua rất thích mèo, con mèo Xalasi có biệt danh là "tiểu công chúa", trùng với biệt danh mà nhà vua gọi Aruya. Ngài đang bàn tính về đám cưới cho Xalasi và Luck- một chú mèo vằn dũng mãnh. Thế nhưng Aruya lại hiểu nhầm vấn đề, thật tai hại.

Aruya về phòng khóc ướn gối. Rồi cô bật dậy, lau khô nước mắt. Cô nghĩ thầm: "Mình phải rời khỏi đây, phải rời khỏi đây thật nhanh chóng. Cha sẽ phải hối hận vì quyết định đó. Đây cũng là cơ hội cho mình có được cuộc sống tự do."

Những Đứa Con Của Thành Pronter

Chương 3

Hành trình đầu tiên.

Nghĩ vậy, Aruya lập tức chuẩn bị mọi thứ lên đường. Đứng trước gương, Aruya vận bộ đồ nam, tay cầm kéo và cắt phẳng mái tóc óng ả của mình không chút thương tiếc. Cô tỉa tóc lại chút cho cẩn thận. Trông Aruya bây giờ không khác một cậu bé đẹp trai. Aruya lên vào phòng Angella và chôm ít đồ. Angella luôn ở lại Thánh đường để thanh sạch tâm hồn nên ít khi về phòng của mình ở lâu đài Prontera tuy nhiên mọi vật phẩm cô thu được từ quái vật đều được để ở đây, Aruya lấy khá là nhiều thuốc. " Ai biết được ở bên ngoài sẽ gặp những chuyện gì?"- Aruya nghĩ vậy. Ngoài ra Aruya còn tính đến lúc túng tiền. Cô mang theo bạch ngọc, mã não và một chuỗi thánh. Cô không dám lấy nhiều vì cô biết "trộm cắp là xấu" (tuy vẫn cứ làm ^^).

Sau khi kiểm tra lại và thấy đã chuẩn bị khá đầy đủ, Aruya xé ga giường và kết thành một chiếc thang dây. Cô trèo qua cửa sổ phòng mình, Aruya dư biết giờ này bọn lính canh đang ngủ gật. Cô nhanh chóng lên qua cửa chính và ra ngoài. Thành phố Prontera đang chìm trong sự tĩnh mịch của bóng đêm. Tất cả các nhà đều đã đóng cửa và tắt đèn. Hơi lạnh màn đêm buốt thấu xương, Aruya ngồi co ro trước bồn nước ở quảng trường Prontera. Cô không sợ giá rét, với cô, nó cũng như là một thử thách để vượt qua, chẳng có gì phải sợ hãi. Chỉnh trang lại chiếc ba lô nhỏ trên lưng, Aruya cất bước đi tiếp. Cô tính đi đến trường Huấn luyện để đăng kí làm tập sự. Nó sẽ bắt đầu cho cô 1 cuộc đời mới, 1 cuộc sống đích thực.

Aruya vừa đi vừa miên man suy nghĩ, bỗng một bóng đen vụt qua, nhanh như gió và vật vờ như bóng ma. Tiếng gió xào xạc, xa xa có tiếng hú rờn rợn và cái bóng đen ấy cứ di chuyển chóng mặt xung quanh Aruya. Cô cảm thấy sợ và đưa mắt nhìn quanh. Bất chợt, cái bóng đen đổ xuống người Aruya. Lạy chúa! Đó là một cây ma. Sao một cây ma lại xuất hiện ở Prontera? Nhưng giờ không phải là lúc hỏi điều đó, phải thoát khỏi nó cái đã. Aruya đã nghĩ vậy. Tuy nhiên cô cũng biết rằng với trình độ của mình thì sao có thể chống lại 1 cây ma, dù là cây ma cấp thấp nhất. Dù vậy, Aruya vẫn rút dao găm lên chống đỡ, tất nhiên là điều đó không thay đổi được gì.

Con cây ma giữ lấy hai tay của Aruya, khuôn mặt xương xẩu của nó dí sát vào mặt cô và hút dần sinh khí. Aruya có lẽ đã chết thật nếu không có 1 điều kì diệu xảy ra. Con cây ma đã bị hạ, bị hạ với 1 đòn duy nhất. Cô bất ngờ và nghĩ có lẽ một hiệp sĩ đang đi tuần tra hoặc một linh mục lang thang nào

đó đã cứu cô. Nhưng không phải như cô nghĩ. Người cứu cô trùm kín mặt, bộ đồ người đó mặc thật kì lạ, chiếc khăn choàng qua cổ rách khá te tua. Trông người đó có vẻ gì đó rất ... "bụi". Trời Prontera rất tối nên Aruya không thể nhận ra ân nhân của mình làm nghề gì nhưng cô có linh cảm là rất nguy hiểm. Aruya sợ sệt và nhìn lên, người đó chỉ liếc qua cô rồi lập tức biến mất, thần bí y như lúc xuất hiện khiến Aruya không khỏi bàng hoàng. Nhưng điều mà cô chú ý bây giờ không phải là người lạ mặt mà là con thây ma. "Một thây ma lại dám vào Prontera để tấn công người ư? Thế là sao? Hay là về báo cho chị Angella biết, hay là...! Nếu về thì mọi công lao trốn thoát hoá ra là công cốc à? Dù sao... chị Angella, các hiệp sĩ, các linh mục của Thanh đường nhất định sẽ bảo vệ được Prontera an toàn." Với suy nghĩ như vậy, Aruya không còn thấy lo lắng nữa. Cô thẳng bước tới trường tập sự.

Aruya nhận ra rằng có rất nhiều người cũng đến đăng kí làm tập sự. Cô cảm thấy rất vui vì tin là sẽ kết thân được nhiều bạn. Bỗng có tiếng hỏi:

_ Tên?

_ Aruya trở mắt ngạc nhiên, người đó nhắc lại:

_ Tên cậu là gì?

Aruya nghĩ mình đang trốn nên cần xài tên giả. Cô nói:

_ Auki.

_ Tên nghe lạ nhỉ! Tuổi?

_ 16

_ Gia đình?

_ Tôi...tôi...

Vẻ mặt lúng túng của Aruya khiến người hướng dẫn cảm thông:

_ Gia đình cậu không còn ai phải không?

Mừng như vớ được phao cứu sinh, Aruya đáp ngay:

_ Vâng.

_ Ở khu này cũng có nhiều người như cậu lắm chàng trai trẻ ạ. Nhưng đừng lo lắng, con đường mà cậu chuẩn bị bước vào tuy rất khó khăn nhưng sẽ đầy vinh quang. Cố lên nhé!

_ Vâng, tôi biết.

Người hướng dẫn mỉm cười kí vào tờ giấy đăng kí và nói:

_ Rồi, cậu kí vào đây.

Soẹt, soẹt, Aruya kí vào và đưa lại cho người hướng dẫn kiểm tra. Ông ta nói:

_ Thế là xong rồi đấy! Giờ cậu cầm tờ giấy này đi vào trong và nói chuyện với các thầy hướng dẫn trong đấy rồi khoá huấn luyện sẽ bắt đầu.

Aruya vui mừng nhận tờ giấy và vào trong, một cuộc đời mới, một cuộc sống đích thực đã mở ra cho cô rồi.....

Những Đứa Con Của Thành Pronter

Chương 4 **Rời trường.**

_ Á, giúp tớ với!- Một cô bé tập sự kêu lên.

Cô đang bị một đàn gián tấn công. Những tập sự khác chỉ dám đứng nhìn, không làm gì hơn. Nhưng đúng lúc đó thì có một chàng tập sự lao vào đàn gián để giúp đỡ cô bé. Tuy nhiên là 1 sự thật hiển nhiên, hai người bị đàn gián đập te tua.

Sau khi khôi phục sức lực, cô bé Tập sự nói:

_ Cảm ơn anh đã giúp!

Chàng tập sự xoa xoa đầu và nói:

_ Á, không có gì đâu.

_ Anh tên là gì vậy?

_ Á, tôi tên là Aruki.

Cô bé chớp chớp mắt bảo:

_ Aruki? Tên nghe lạ nhỉ?

_ Hi, ai gặp cũng nhận xét vậy đấy, em tên gì vậy?

_ Em...em tên là Gabriell !

_ Gabriell. Cái tên của em đẹp lắm, dễ thương như người vậy.

·
Cô bé đỏ mặt và khẽ hỏi:

_ Anh Aruki lên cấp mấy rồi?

_ Cấp 10 rồi, tôi chuẩn bị rời trường. Tôi định đến hội Kiếm sĩ.

_ Anh định làm kiếm sĩ à?

_ Ủ, thế còn em?

_ Em mới đạt cấp 6 thôi. Em cũng chưa có dự định gì!

_ Thế à? Vậy em nghĩ về nghề Tu sĩ học việc thế nào? Em có vẻ hợp với nghề đó đấy.

_ Vậy ạ? Vâng, em nghĩ là em sẽ thử xem xét.

_ Thôi nhé, anh phải đi rồi, các bạn của anh đang đợi ở cổng trường rồi.

Chàng trai xóc lại ba lô, vừa chạy vừa vẫy tay.

_ Anh chàng đẹp trai đấy chứ? - Một cô bạn kề vai Gabriell và nói.

Cô bé đỏ mặt bảo:

_ Ủ, anh ấy...vừa đẹp trai, vừa tốt bụng. Mình...hình như mình...thích anh ấy

rồi. Nhưng mà để làm gì cơ chứ, anh ấy rời khỏi trường rồi.

_ Ngốc nó vừa vừa thôi chứ.- Cô bạn kia cốc đầu bạn và bảo:- Nếu cậu cố gắng và sớm kết thúc khoá học thì có thể nhanh chóng ra trường gặp anh ta mà!

_ Phải rồi, thế mà mình không nghĩ ra. Nhất định mình phải sớm tốt nghiệp mới được.- Rồi lấy lại khí thế, Gabriell kéo tay bạn và nói:- Nào, đi đánh quái vật đi, bắt đầu từ...Giọt nước Hồng.

Aruki không ngờ rằng vì tính hào hiệp của cậu mà cậu đã khiến cô bé dễ thương này chịu một đau khổ rất lớn. Khi đã hối hận thì không còn kịp nữa.

Nói lại, từ khi tam công chúa rời khỏi lâu đài Prontera, cả hoàng cung vắng lặng. Nhà vua không còn muốn coi xét chính sự, Angella không còn tâm trí mà huấn luyện binh sĩ, còn Ark thì tuần nào cũng gửi thư về hỏi thăm đã tìm thấy em gái hay chưa. Những người hầu thì uể oải. Vua TristanIII đã sai hai chục hiệp sĩ đi khắp nơi để tìm con gái, nhà vua ngày nào cũng buồn bã vào phòng Aruya, tay người vuốt lên chiếc giường, ôm con gấu bông như để tìm lại hơi ấm của Aruya nhưng căn phòng vẫn vắng vẻ và đồ vật thì lạnh lẽo, ông luôn ôm đầu suy nghĩ: ông đã làm gì sai mà con gái ông lại bỏ đi.

Angella đã bỏ mặc quân đoàn thập tự, một mình đi tìm Aruya, cô biết tính Aruya rất thích mạo hiểm, chắc chắn nó sẽ chuốc nguy hiểm cho bản thân, cô tự giục mình phải nhanh chóng tìm ra em gái, không chỉ mình Aruya, vua cha vì em mà đã không còn thiết ăn uống gì hết. Sớm muộn người cũng sẽ lâm bệnh mất thôi. Cứ nghĩ như vậy, Angella lại thúc con đà điểu chạy nhanh hơn. Cả hoàng cung Prontera im lìm và tĩnh vắng hơn bao giờ hết nhưng thực ra lại rất náo loạn bởi sự bỏ đi của 1 nàng công chúa.

..... Prontera, 12h trưa, Aruki đang lang thang ở đây. Các bạn bè của cậu đã chia tay để tìm đến nơi phù hợp để nâng cấp cho mình. Riêng Aruki, cậu muốn làm Kiếm sĩ. Đáng lẽ cậu phải đến thành phố vệ tinh của Prontera nhưng cậu lại chưa muốn đến đó. Đi ngang qua lâu đài, cậu chợt nhận ra lâu đài đã vắng vẻ hơn trước. Do không còn bị một náo loạn bởi một cô nhóc không biết điều nữa phải không nhỉ? Chắc bây giờ cha khác trước nhiều lắm, chị Angella thế nào rồi, anh Ark đã về chưa? Muốn vào trong quá

nhưng...cậu không dám, không dám bước vào. Nhắm mắt lại, Aruki tự nhủ:
_ Thôi đi, đừng vào. Đó không còn là nơi của mình nữa.

Những Đứa Con Của Thành Pronter

Chương 5

Trong quán trọ.

Aruki đi ngang qua một quán trọ và thấy quán rất đông người. Trong đó khá xôm tụ, tò mò, cậu bước vào trong. Đọc thông báo ngoài cửa, cậu biết đây là nơi đây đang tổ chức đăng kí cho những người muốn tham gia cuộc phiêu lưu của nhà vua tổ chức. Sau khi đăng kí xong sẽ được nhận một tấm thẻ chứng nhận. Với tấm thẻ đó, họ có thể sử dụng miễn phí dịch vụ Kafa đồng thời cũng được miễn phí ăn uống tại các hệ thống quán trọ khác. Nghĩa vụ của họ là mỗi ngày phải tiêu diệt mỗi ngày 20 quái vật và với những nghề càng cao cấp thì mức độ quái vật cần diệt sẽ càng nguy hiểm hơn. Dĩ nhiên là "tiền nào của nấy", những người cao cấp thế sẽ được nhận nhiều sao hơn. Với số sao càng lớn, dịch vụ mà họ được hưởng lại càng VIP hơn và ngược lại. Tóm lại đây không phải là một "trò chơi" mà một Tập sự có thể tham gia mặc dù không có biển "Cấm nghề Tập sự".

Tuy nhiên, với 1 kẻ không biết điều và không biết luật như Aruki, đó thực sự không phải vấn đề đáng quan tâm nhất là khi cái túi tiền của mình đang trống rỗng. Aruki đã bán tất cả những đồ chôm được của chị mình nhưng lại chỉ được nhận 1 cái giá quá bèo. Aruki đến bây giờ cũng không quên được bộ mặt đáng ghét của tên "gian thương" đó.

_ Cậu chỉ được nhận cái giá đó thôi. - Tên thương gia láu cá nói.

_ Cái gì? Một viên mã não đã là 3000 zeny rồi, ông trả cả chỗ bạch ngọc này nữa mà chỉ có 1500zeny, ông định ăn cắp chắc?

_ Tôi thì chắc chắn không ăn cắp rồi. Nhưng cậu thì tôi không chắc.- Lão ta nham hiểm nói.- Một Tập sự mà có những thứ này ư? Cậu nghĩ tôi ngu chắc. Hoặc cậu bán cho tôi với giá đó, hoặc bây giờ tôi sẽ kiện cậu tội ăn cắp. Aruki không dám ho he nữa. Cậu đành ngậm ngùi bán cho lão ta với cái giá bèo như vậy. Lão ta định gạ nốt chuỗi Thánh của cậu nhưng cậu nhất quyết

không bán.

Aruki tức và không ngần ngại tặng cho lão ta một câu: _ Đồ đều.

Lão ta thì chỉ cười nửa miệng, tỏ vẻ đắc chí.

Aruki nhớ lại tiếp, cậu trở nên trống rỗng tiền thế này cũng chỉ vì cái tính hay thương người. Cậu đã mua hết 1 giỏ hoa của cô bé bán hoa vì cô bé khen cậu đẹp zai, hào phóng. Cậu bỏ tiền ra giúp một ông lão nghèo khổ và sau đó là một... "tập đoàn" những người nghèo khổ bao vây lấy cậu cầu xin sự giúp đỡ. Tóm lại, với tấm lòng hào hiệp của mình, Aruki đã dốc sạch túi tiền và trở nên "viêm màng túi" hạng nặng. Với tấm bằng "đăng kí sẽ được cơm miễn phí"; Aruki đã vào ngay không chần chừ. Cậu không biết rằng thứ đang chờ đợi cậu sắp sửa nguy hiểm đến chừng nào.

_ Cái j? Một Tập sự mà dám vào đây đăng kí à? - Người chủ quán trọ ngạc nhiên hỏi.

_ Sao? - Aruki tức giận - Tập sự thì sao hả? Định cấm Tập sự à? Tôi cứ muốn đăng kí đấy, ông định làm gì?

Trước thái độ nóng nảy của Aruki, ông chủ quán đành nhượng bộ. Ông ta nói:

_ Được rồi, được rồi! Tôi cho cậu đăng kí. Điền vào tờ giấy này đi.
Aruki mỉm cười và điền vào. Ông chủ quán nhận tờ đăng kí và tính toán cái gì đấy. Rồi sau một hồi. ông ta đưa cậu 1 tấm thẻ. Aruki ngắm nhìn nó và hét lên:

_ Cái gì? Không sao? Ông coi tôi là cái gì hả?

_ Chịu thôi, tôi không thể cho cậu dù chỉ là nửa cái sao. Tôi đã tính kỹ lắm rồi. Với những ai nghề cấp 1-1 thì được 1 sao, cứ tăng năm cấp thì thêm 1 sao nữa, cứ thế. Cậu mới là Tập sự, theo sự phân cấp của chúng tôi thì... không có sao cho Tập sự. Thôi thì... cậu cố tăng thêm 5 cấp nữa, rồi đi đổi nghề, chúng tôi sẽ tặng sao cho cậu.

Aruki bực mình. Cậu bảo:

_ Được rồi, được rồi, không cần ông giải thích.

Rồi Aruki cầm tấm thẻ đi xuống nhà ăn. Đầu bếp ngạc nhiên trước tấm thẻ cậu đưa còn Aruki thì gõ gõ vào bàn thúc giục. Cuối cùng, họ dọn cho cậu ... cơm với rau. Lần này, Aruki rú lên:

- _ Đây là cơm cho người à? Sao tôi phải ăn cái thứ như ... này?
- _ Chứ cậu nghĩ mình là ai? Hoàng tử chắc? Đồ không sao!- Tên đầu bếp mỉa mai nói.
- _ Ta....- Aruki định nói gì đó nhưng lại thôi. Cậu lẳng lặng quay đi và ngồi vào bàn. Cậu dám chắc là cái đám đầu bếp đó đã nhìn đều và cười đều cậu. Bữa cơm của cậu diễn ra cũng chẳng mấy suôn sẻ. Những người xung quanh cứ nhìn chằm chằm cậu làm món cơm khô không khốc và vón cục lại càng khó nuốt hơn. Cậu nghe rất rõ tiếng xì xào:
- _ Tập sự à? Tập sự thì làm gì ở đây?
- _ Đăng kí ở đây á? Bị hãm à? Nơi đây đâu có dành cho Tập sự?
- _ Thằng nhỏ đó chắc có vấn đề thần kinh quá.
- _ Thông cảm cho nó đi. Chắc là nó "túng" quá nên liều đấy mà.
- _ Dù có liều thì cũng không đến nỗi ngu vậy chứ?

.... Nói chung là còn rất nhiều bàn tán nữa làm tăng thêm gia vị cho bữa cơm của Aruki. Aruki cố nuốt miếng cơm, cậu nghĩ thầm: " Thật sai lầm. Biết vậy thì đổi nghề làm kiếm sĩ cái đã. Giờ thì không đăng kí được nữa rồi. Cần phải tăng thêm 5 cấp nữa mới có thể đổi nghề được." Aruki cố nuốt cái cục ứ đó lại để nuốt...cơm

Những Đứa Con Của Thành Pronter

Chương 6 Angel và Devil.

Bỗng có một người kê ghế ngồi ngay trước mặt Aruki. Bữa cơm của người đó thật sang trọng. Chiếc đĩa làm bằng vàng và chiếc muỗng bạc, thức ăn thì cứ phải nói là hảo hạng. Nhưng Aruki đâu có để tâm đến người vừa đến. Chỉ cần thấy đĩa thức ăn của người đó, rồi ngấm lại đĩa thức ăn của mình, chỉ là một đĩa sành đã mẻ, chiếc thìa bằng gỗ, một ít cơm và một ít rau. Sự khác biệt đó khiến cho cậu như muốn nổi xung lên. Sau khi chén xong bữa cơm "tệ nhất cuộc đời", Aruki liếc sang chiếc đĩa đối diện, nó chẳng hề được đụng đến và cái người kia có vẻ không muốn ăn. Giờ thì cậu mới ngạc nhiên và nhú mày nhìn sang người đối diện. Khi vừa chạm mặt, cậu như có cảm giác lạnh khắp sống lưng và tê rân rân da thịt.

Người đó thật kỳ lạ. Ăn mặc kín mít, khuôn mặt bị kín, chỉ để lộ ra nửa

khuôn mặt phía trên. Đôi mắt người đó có màu tím nhạt, lạnh lùng, vô cảm đến rợn người. Không chỉ vậy, vũ khí của người đó cũng thật lạ mà Aruki không biết miêu tả ra sao. Nó có cái gì đó khá cồng kềnh, một chiếc khoen tròn để vừa cầm tay, bốn lưỡi dao sắc lém toả ra xung quanh. Nó thực sự là kì lạ....

Tuy nhiên điều gây ấn tượng mạnh với Aruki lại chính là mái tóc bạch kim của người này. Mái tóc ngắn màu trắng, tóc chia ra tua tủa trên đầu nhưng lại được cắt tỉa gọn gàng. Nhìn mái tóc đó và đôi mắt đó, Aruki chắc hẳn anh chàng ngồi đối diện là con người có khuôn mặt rất thanh tú. Người đó bất chợt lên tiếng:

_ Cậu làm j` mà nhìn tôi chăm chăm vậy?

Aruki giật mình. Cậu lúng búng đáp:

_ Hơ....hơ....tôi....tôi....tôi tưởng... anh... cảm chứ?

Đó là suy nghĩ gần nhất của cậu về con người này và trong 1 giây bất ngờ, cậu đã nói ra luôn. Người đó nhìn cậu, không nói j` rồi đứng lên bỏ đi. Cậu gọi với theo:

_ Này.

Người đó quay lại nhìn, với cái nhìn đó, ko cần nói j` thêm, Aruki cũng hiểu người đó hỏi có chuyện j` vậy. Cậu khẽ chỉ tay vào đĩa thức ăn của người đó, rụt rè nói:

_ Cái này....

_ Đồ ăn của tôi thường đổ cho chó ăn, nếu cậu muốn thì có thể ăn nó cũng được, sẽ đỡ lãng phí hơn. Có điều, hôm này, bọn chó hoang sẽ bị đói đấy.

Người đó nói và bỏ đi lên tầng hai. Aruki nhìn theo và tức giận. "Cái gì? Dám so sánh mình với chó à?" - Cậu nghĩ - " Đã thế thì không thèm, hừ, kéo không lại bảo mình tranh ăn với mấy con chó". Chợt cậu tủi thân: "Hix, chó còn ăn ngon hơn mình....".

Cậu đã kiên quyết bỏ đi nhưng... đĩa thức ăn của người đó như níu giữ cậu

lại. Đĩa thức ăn đó hấp dẫn thật, kìa chiếc đĩa vàng, chiếc muỗng bạc, thức ăn thì toàn quý hiếm và chế biến ngon lành. "Bụp", bên vai Aruki chọt xuất hiện 2 người:

Aruki Angel (A.A): _ Tội j` mà phải ăn đồ thừa chứ, kệ nó đi, cậu phải có lòng tự trọng chứ.

Aruki Devil (A.D): _ Vớ vẩn, đói sắp chết rồi, còn lo gì tự với chả trọng. Đĩa cơm ngon như thế, đồ đi không tiếc sao? Chẳng nhẽ lại để bọn chó hoang vớ bẫm?

A.A: _ Đừng ăn! Aruki, cậu phải giữ sĩ diện bản thân chứ.

A.D: _ Kệ nó đi, không ăn thì chết vì đói bây giờ. Cứ phia lo cho cái mạng trước đã.

_ "Ăn"; "Đừng ăn", "Ăn", "Đừng"... "Đừng", "Ăn".... Tóm lại là hai bên A.A và A.D cãi nhau đến kinh dị.

Aruki đang nhức đầu thì chớ lại bị hai tiêu yêu kia phá quấy, cậu hét lên:

_ Thôi được rồi! Đủ rồi! Im được rồi.

Hai người kia đang chí choé bỗng im re. Aruki nói tiếp:

_ Ta sẽ ăn!!! Vì ra đang rất đói.

A.D nhảy cẫng lên: "Yeee". A.A thì buồn thiu.

_ Nhưng !- Aruki nói tiếp - Ta có lòng tự trọng của mình, và ta, ta sẽ trả món nợ này với tên đó. Quân tử báo thù, 10 năm chưa muộn.

A.A mắt sang long lanh: _ Cậu quả là nhìn xa trông rộng.

A.D thì méo xệch mặt nói: _ Trình cậu mà báo thù thì phải là.... vạn năm ấy chứ.

Nói xong "bụp"; A.D biến mất. A.A cũng nói: _ Thôi, hết việc rồi, tôi cũng đi đây.

"Bụp", A.A cũng đi theo A.D.

Chỉ còn lại mình Aruki, cậu cười và kéo đĩa thức ăn lại, ăn một cách ngon lành . Sau khi ăn no xong, cậu lên tầng và tìm phòng ngủ.....

Những Đứa Con Của Thành Pronter

Chương 7

Đêm trong quán.

Phòng của Aruki chỉ là một chiếc gác xép nhỏ trên tầng, chuột nhiều vô số và cánh cửa sổ mục nát, gió lùa vào lạnh thấu xương. Aruki lập cập trong chiếc ổ lót rom và tấm khăn trải bàn cũ phủ lên làm giường, còn chiếc chăn thì là tấm ga trải giường vứt đi.

_ Hix, sao trên đời lại có một chiếc giường tồi tàn như vậy nhỉ? Giường ở trường tập sự còn hơn nhiều...

Chợt một cơn gió lạnh thổi qua khiến cậu run lên và bỗng nhiên, trước mắt cậu là căn phòng màu vàng kem với 16 viên đá quý lấp lánh tỏa sáng, cậu đang nằm trên chiếc giường nhung đỏ mềm mại và con gấu bông yêu quý đang nằm cạnh. _ Aruya à!!

Cậu mở hăn mắt và khẽ nói:

_ Chị, chị Angella.

_ Chị đây.- Angella cười dịu dàng:- Em bị sốt cao quá, em có biết cha và chị lo lắng lắm không? Ark còn gửi thư hỏi thăm em nè. Em mau khỏe lên nhé!

_ Chị! - nước mắt Aruki chực trào ra - chị, chị ơi!.

Những giọt nước mắt long lanh khẽ đọng lại trên đôi mi cong vút và chảy lan qua gò má. Aruki đang mơ, không, chính xác hơn là cậu đang bị hôn mê. Cơn gió lạnh thổi qua khiến cậu rơi vào mê sảng. Chợt có tiếng: "cách", "cách", "cách"...; tiếng kẽo kẹt của khung cửa sổ cũ kỹ. Lại một cơn gió nữa thổi qua, nó đánh thức những giác quan đang ngủ say của Aruki bằng tiếng rít rợn người. Cậu choàng tỉnh và vội lau khô nước mắt, thầm tiếc nuối về một giấc mơ đẹp. Cậu nhìn ra ngoài cửa sổ để ngắm nhìn bầu trời sao đêm của thành Prontera.

Chợt, cậu giật mình hoảng sợ. Trước mắt cậu là bóng một người đang dựa

lưng vào cửa sổ và nhìn chằm chằm xuống đường phố. Cậu im lặng và nín thở, thu mình lại thật kín. Người đó nhìn xuống đường phố tối đen và im lặng, cái im lặng đáng sợ khiến Aruki liên tưởng đến một con cú vọ đang rình mồi. Hơi thở của Aruki dồn dập hơn nhưng cố giữ thật nhẹ nhàng, mạch máu như căng ra bởi tiếng tim đập như đánh trống trong ngực, mặt cậu nóng lên và mồ hôi vã ra. Cậu hoảng sợ trước cái im lặng đó.

Rồi con người kia nhanh như cắt nhảy qua cửa sổ rồi bám vào thành tường, tung mình từ mái nhà này sang mái nhà khác. Kinh ngạc, Aruki nhào ra cửa sổ và nhìn theo bóng người đó. Người đó ngồi trên một mái nhà, tư thế ngồi bám vào mái thật kỳ lạ. Bỗng, người đó quay lại, nhìn chằm chằm về phía cậu. Aruki có linh cảm người đó nhìn thấy mình, dù khoảng cách giữa cậu và kẻ lạ mặt đó khá xa bởi, cậu cảm thấy rất rõ sát khí tỏa ra từ cái nhìn đó như muôn vạn mũi kim cắm vào cơ thể. Hoảng sợ, Aruki ngồi thụp xuống. Cái đáng sợ như dịu dần, Aruki mới đủ dũng cảm nhìn lên.

Chợt có một cái bóng đen vật vờ, vật vờ xung quanh người kia. Dưới ánh trăng sáng trên nền trời trong vắt không chút vẩn đục của thành Prontera, Aruki có thể chứng kiến rất rõ cuộc chiến của họ. Chiếc bóng cứ vật vờ lần tranh những đòn chém hiểm ác của người lạ mặt. Rồi nó phản công, người lạ mặt bị hất tung khỏi mái nhà nhưng nhanh chóng bám vào tường và đu lên. Aruki ở đằng xa đứng hẩn dậm và khẽ kêu lên:

_ A! Nguy hiểm.

Cái bóng đen quay về phía có tiếng động và nhìn thấy cậu. Nó vội vàng lao ngay đến cậu. Người lạ mặt thấy vậy vội vã đuổi theo nhưng không kịp. Cái bóng đen đã xuất hiện ngay trước mặt cậu, giơ đôi bàn tay xương xẩu tóm chặt lấy cổ Aruki. Đôi tay cứng như sắt và lạnh như đồng kẹp chặt cổ khiến Aruki không thể nhúc nhích. Nó nhấc cậu lên khỏi sàn nhà và quăng cậu xuống đường.

Tuy rất đau sau cú va chạm nhưng Aruki vẫn cố lóp ngóp bò dậy và bỏ chạy. Không kịp, không kịp rồi, không kịp nữa rồi, nó đã ở ngay sau lưng cậu. Aruki vẫn ra sức chạy nhưng thực sự là cậu không còn sức nữa. Rồi cậu loạng choạng bước những bước vô định như một con thú cùng đường, chỉ có chút sức cuối cùng bước thêm vài bước như một sự chống cự hết sức đối với con mãnh thú ăn thịt sau lưng. Nhưng chút lực đó cũng mất dần, mất dần và cậu ngã phịch xuống. Cậu nhòe dậy và thấy bóng đen đang bay vòng vòng quanh cậu.

Aruki vừa thở vừa sợ. Rồi cái bóng đó tiến lại gần Aruki và dí bộ mặt đáng sợ của nó trước mặt cậu. Trước mắt Aruki, cái hình ảnh đêm đầu tiên cậu rời bỏ lâu đài như được tái diễn lại lần nữa.

Vẫn y như lần ấy, Aruki bất lực trước việc bị con thầy ma tấn công và đến khi tưởng chừng nắm chắc cái chết thì... con thầy ma đã bị hạ gục bởi một đòn duy nhất. Lần này, Aruki không mấy bất ngờ khi nhìn thấy hình ảnh vị ân nhân lúc trước cũng xuất hiện. Nhưng, cậu không còn sợ người này nữa. Người đó đã hai lần cứu mạng cậu. Cố hết sức, Aruki đứng dậy, tay bám vào người kia tỏ ý giữ lại. Cố gắng, cậu nói:
_ Cảm... cảm... ơn.

Rồi cậu ngã gục vào người lạ mặt. Người cậu ướt đầm mồ hôi và hơi thở đứt đoạn. Có lẽ cậu quá mệt và quá sợ sau một đêm kinh khủng.....

Nguồn: DD Lê Quý Đôn

Người đăng: Ct.Ly

Thời gian: 24/05/2010 11:18:04 CH